

Nr 20.

Ankom till Riksdagens kansli den 14 maj 1912 kl. 5 e. m.

*Första kammarens första tillfälliga utskotts utlåtande nr 20,
i fråga om en af herr Wijk inom Andra kammaren
väckt motion, nr 172, om skrifvelse till Kungl. Maj:t
angående visst tillägg i byggnadsstadgan för rikets städer.*

I Uti en inom Andra kammaren väckt motion, nr 172, som hänvisats till dess andra tillfälliga utskott, har herr Wijk hemställt, att Riksdagen ville i skrifvelse till Kungl. Maj:t anhålla, det täcktes Kungl. Maj:t införa sådant tillägg i byggnadsstadgan för rikets städer, att därigenom möjliggöres åläggande för fastighetsägare att utföra och underhålla plantering å sådan del af byggnadstomt, som icke är till bebyggande afsedd.

Beträffande motiveringen till denna hemställan får utskottet hänvisa till en af herr Wijk inom Andra kammaren väckt motion, nr 171, hvars motivering af motionären åberopats för nu ifrågavarande motion. Denna tillstyrktes i det väsentligaste af Andra kammarens förutnämnda utskott, som i anledning af densamma hemställde, att Andra kammaren måtte för sin del besluta, att Riksdagen i anledning af nu förevarande motion ville i skrifvelse till Kungl. Maj:t anhålla, att i den nya byggnadsstadga för rikets städer, som är under utarbetande, bestämmelser måtte intagas i syfte att främja önskemålet, att planteringar i största möjliga utsträckning må anordnas och vidmakthållas å sådana tomtområden, som icke få bebyggas. Denna utskottets hemställan blef af kammaren bifallen. Ärendet öfverlämnades därefter till Första kammaren, som hänvisade detsamma till behandling af sitt första tillfälliga utskott.

Andra kammarens utskott yttrar angående motionen följande:

»Utskottet inser till fullo önskvärdheten ur såväl hygienisk som trefnads synpunkt af att planteringar i största möjliga utsträckning anordnas å de delar af tomter i stad, hvilka ej äro afsedda för bebyggande.

*Andra
kammarens
utskotts
yttrande.*

Bihang till Riksdagens protokoll 1912. 12 saml. 1 afd. 16 häft. (Nr 20.) 1

Den lämpligaste och närmast till hands liggande utvägen torde vara att kraftigt och praktiskt stödja den frivilliga verksamheten å området. Men det synes utskottet, som om man ej borde stanna härvid, utan ock på lagstiftningens väg söka nå det eftersträfvansvärda målet. Detta har jämväl gifvit sig uttryck i det beslut innevarande års Riksdag i anledning af väckt motion fattat att i skrifvelse till Kungl. Maj:t hemställa, att Kungl. Maj:t måtte låta utarbета och förelägga Riksdagen förslag till ändring i lagen om stadsplan och tomtindelning den 31 augusti 1907 i syfte att möjlighet beredes för fastställande i den ordning, som gäller för fastställande af stadsplan, af bestämmelser rörande ordnande och underhållande af för bebyggande icke afsedd del af tomt. Därest en sådan ändring kommer till stånd, torde densamma böra kompletteras med en bestämmelse i byggnadsstadgan för rikets städer, rörande byggnadsnämndens skyldighet att öfvervaka, att de fastställda bestämmelserna rörande ordnande och underhållande af för bebyggande icke afsedd del af tomt varda efterlefda.

Emellertid gifver nu ifrågavarande motion anledning att öfverväga, huruvida ej, oberoende af den begärda ändringen af stadsplanlagen, önskemålet att erhålla planteringar å för bebyggande icke afsedd del af tomt skulle genom bestämmelser i byggnadsstadgan för rikets städer kunna främjas. Med tillämpning af 3 § i lagen om stadsplan och tomtindelning kan för närvarande i samband med fastställande af stadsplan fastställelse erhållas å bestämmelser, som från bebyggande undantaga vissa delar af byggnadskvarter. Sådana bestämmelser hafva ock, enligt hvad utskottet tror sig veta, i rätt stor utsträckning redan blifvit fastställda. Man skulle då kunna tänka sig, att byggnadsstadgan för rikets städer inrymde befogenhet åt byggnadsnämnden att efter pröfning i hvarje särskildt fall ålägga tomtägare att i större eller mindre utsträckning anordna och underhålla plantering å sådan del af tomt, hvilken genom bestämmelse i samband med stadsplans fastställande i hvarje fall undantagits från bebyggande. Att gå ännu längre och tillerkänna byggnadsnämnden befogenhet att ålägga tomtägare planteringsskyldighet jämväl å sådan tomtedel, för hvilken bestämmelse af förutnämnd art icke blifvit fastställd eller å gårdsplatser i allmänhet, torde knappast kunna anses lämpligt, och skulle säkerligen gifva riklig anledning till tvistigheter emellan byggnadsnämnden och tomtägarna.

En af Kungl. Maj:t tillsatt kommitté har den 20 mars 1909 afgifvit förslag till ny byggnadsstadga för rikets städer och har Kungl. Maj:t i anledning häraf infordrat ett flertal myndigheters yttrande öfver detta förslag. Då man sålunda kan förvänta, att inom kort en ny byggnads-

stadga för rikets städer kommer att utfärdas, torde det enligt utskottets förmenande ej vara skäl att för enående af det syftemål, som här är i fråga, ändra den nuvarande byggnadsstadgan. Men då nämnda syftemål icke blifvit beaktadt i ofvannämnda förslag till ny byggnadsstadga, torde det kunna anses lämpligt, att Riksdagen i skrifvelse till Kungl. Maj:t anhåller, att vid den omarbetning af förslaget, som, enligt hvad utskottet antager, kommer att i anledning af myndigheternas yttranden äga rum, saken må vinna beaktande.»

Den angelägenhet, för hvilken motionären i förevarande motion påkallat Riksdagens uppmärksamhet, synes utskottet beaktansvärd, och utskottet delar motionärens såväl som Andra kammarens utskotts mening beträffande den hygieniska och estetiska betydelsen af planteringar inom städernas områden. Utskottet, som jämväl anser det vara af vikt, att de i denna fråga framhållna synpunkterna vinna nödigt beaktande vid utfärdandet af ny byggnadsstadga för rikets städer, ansluter sig till den mening, som Andra kammarens utskott i sitt i anledning af förvarande motion afgifna utlåtande uttalat.

Utskottet.

Utskottet får alltså hemställa,

att Första kammaren, med biträdande af Andra kammarens beslut, måtte för sin del besluta, att Riksdagen i anledning af nu förevarande motion ville i skrifvelse till Kungl. Maj:t anhålla, att i den nya byggnadsstadga för rikets städer, som är under utarbetande, bestämmelser måtte intagas i syfte att främja önskemålet, att planteringar i största möjliga utsträckning må anordnas och vidmakthållas å sådana tomtområden, som icke få bebyggas.

Stockholm den 14 maj 1912.

På utskottets vägnar:

HUGO HAMMARSKJÖLD.
